

Становище

За дисертационен труд на тема:

**“ЦВЕТЪТ В СКУЛПТУРАТА, КАТО ТВОРЧЕСКИ ПРОЦЕС НА
ХУДОЖНИЦИТЕ ОТ 80-ТЕ ГОДИНИ НА ХХ ВЕК И НАЧАЛОТО НА
ХХІ ВЕК В ЕВРОПА И БЪЛГАРИЯ”**

за присъждане на образователна и научна степен „Доктор“
към катедра „Скулптура“ изящен факултет НХА гр. София,
на докторант Нина Иванова Русева

Научен ръководител: доц. Цветослав Христов

Автор на становището: проф. Ангел Станев

Обстоятелствата при Нина Русева и около нея определят избора на темата, - а именно, тя е живописец, израснала в скулптурно ателие. За аргумент на моята позиция и крайно решение, ще цитирам част от обобщението, което тя прави.

За мен като член на научно жури определен да даде становище, като скулптор, човек който професионално, дълбоко е в тази материя, смятам, че в този текст, в този откъс ще видим и разберем нейното дълбоко и осмислено познаване и анализиране на материята на темата.

Цитирам: В древността полихромията е била водеща за приближаване на мащабните храмове, към човешкото, както и за разграничаване на формата от цялото. Полихромията е повече културен феномен от колкото манифестация на социални желаниа и експресия. Цвета се възприема, като натурален феномен. Той заема важно място в живота на хората. Той е опит и информира нашия живот. Древните египтяни разбират цвета, като същината на характера на живеене и съществуване както и за развитие на значението на думата „цвет“ показва, за него също значението „характер“. Всичко има своите характерни оцветявания и е разпознаваемо чрез него и може да бъде квалифицирано от това – поне в естествения свят или където системата, като цветен символизъм е била открита и много устремена. Мястото на цвета постоянно или под повтарящ се въпрос. Дали цветът принадлежи към обекта или субекта. Много е било написано за цвета и неговите аспекти. Обясненията са за това защо ние сме свързани с цвета, както сме. Полихромната скулптура ни поддържа в специална насока към входа на комплекс последици от особености на цветния феномен. Цветната теория и цветния символизъм са две отделни проучвания и следствия. Всъщност теорията обяснява натуралния феномен, като цвет и също поставя в рамка и излага широки вдъхновяващи знания, които могат да се оглавят от описанието на естествените закони отнасящи се за поведението на съответния феномен. С цветния символизъм редица правила се развиват, като съгласуват и определят подробностите описани, като предназначение. Представените разговори с автори боравещи с цвета в своите пластики в България, показват вдъхновението им от полихромията в древността почти всички споменават като, най-вдъхновяващ подсъзнателно или съзнателно Египет.

От горния цитат се вижда и разбира - (горе казаното от мен), как след многостранни анализи от неолита до днес, тя прави много точно обобщение

за цвета, мястото и значението, който има той – не просто епизодично за оцветяване на нещо, от многобройните човешки дейности.

Това нейно виждане и тълкуване което прави, тръгвайки от неолита, през Древен Египет до един такъв художник, - този феномен Христо Явашев, задълбочено спирайки се и анализирайки нещата които смята за важни, примерите, с които илюстрира своя труд, спазвайки изискванията за направата на дисертационен труд.

Смятам, че Нина Иванова Русева се е справила с поставената цел и задача, а именно да представи „Цветът в скулптурата, като творчески процес на художниците от 80 – те години на ХХ в. и началото на ХХІ в. в Европа и България“.

На Нина Иванова Русева може да се присъди научна степен „Доктор“.

18.XII.“20

С почит:

(С уважение)

София

А. Станев